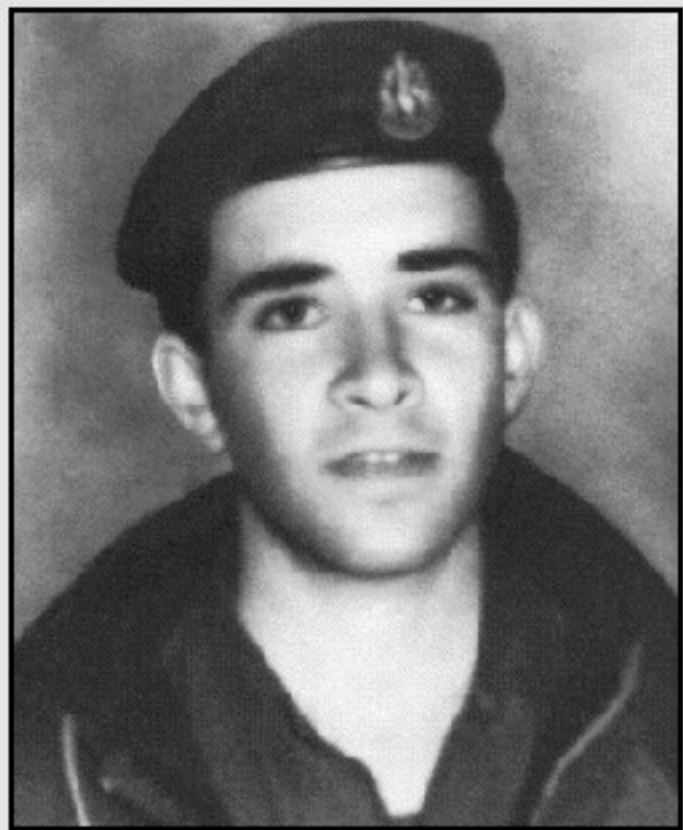


פ"מ 1704 אב"ד 1947



אב"ד 1704



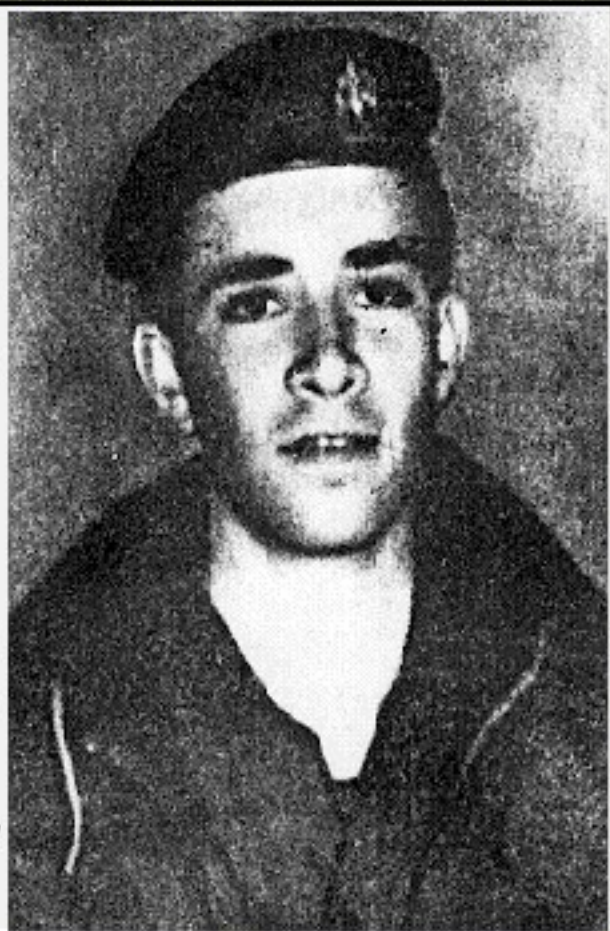
אב"ד

## טל גבע

### בית שערים

נולד: כ"ח בניסן תשכ"ד (10.4.64)

נפל: י"ג באייר תשמ"ג (26.4.83)



טל נולד במושב בית שערים להוריו עליזה ויוסי גבע.  
היה מראשוני הדור השלישי בכפר; נכדו של לאה  
ויעקב — ממייסדי המושב.

התחנך ולמד בביה"ס במושב ובנהלל. את חוק לימודיו  
סיים בביה"ס בנהלל, במגמה הביולוגית.  
בצה"ל שירת בחיל המודיעין.

ט ל י כ י ל ד — יפה-תואר, עליז, אוהב ואהוב,  
 שופע שמחת-חיים. ילד של אביב ופריחה.  
 כבן 8 חלה במחלה קשה ורק אהבת-אין-סוף,  
 אמונה וכוחות-נפש אדירים של ההורים ורצון  
 חזק של ט ל י — ניצחו את המחלה. ט ל ש ב  
 אל המעגל ונסחף בו, משתלב מחדש בחיי המש-  
 פחה ובחיי בית-הספר, באירועים הציבוריים, בחיי  
 הנוער והחברה —

ט ל י כ נ ע ר — חסון, חייכן, תמיד שמורה  
 עימו מילה טובה; נכון תמיד לעזור לידיד ב-  
 פנימיה, לחבר בכפר; בטיולים ובמסעות — נותן  
 כתף לסחוב תרמילים כבדים, והכול — בשקט  
 האופייני לו.

ובמשפחה — דואג לאחיותיו ולאחיו הקטן



ו"מחנך" אותם לאור ערכיו ואמונותיו. קשור  
קשר עמוק להורים, דואג לסבתא לסבא ומסור  
למשק.

כבוגר — מחפש דרכים ליצירה ולעשייה  
ורוקם תוכניות לעתיד, עם חבריו. יוזם ומקים  
עם חבר נוסף גרעין נח"ל, אך לאחר מחשבה  
ולבטים — מחליט לא ללכת לנח"ל, שכן המשק  
בכפר מחכה לו ואליו ישוב בתום שירותו בצבא.  
התגייס לצה"ל, הוצב לחיל המודיעין. מייד  
גילה את תכונותיו — סדר, נקיון, חריצות  
ואחריות — הכול אהבוהו.

לאחרונה זרע עם אבא חלקת אבטיחים, אך  
את פירותיה לא יקטוף — — אסון מחריד קיפח  
את חייו הצעירים עתירי התוכניות — —



ט ל

לכל אדם הטל שלו. / טל-של-בוקר, שניעור מתרדמת הלילה, / טל-  
 נעורים של התקוות הגנוזות / תמיד רענן, תמיד רטוב, תמיד טוב, / טרם  
 זוהם באבק היום, / טרם קפחה עליו שמש שטנית. / טל של "בטרם", /  
 של יעלים בהרים עם שחר; / טל של איילת השחר, / טל שממיס את הלב  
 כמו סוכר. / טל שירד אתמול, שירד גם מחר / לכל אדם בקיץ חיינו.  
 באין גשם בשדות ליבו הצמאים / שמור אגל טל מקופל / בין עלי הכותרת  
 של אהבותיו. / מעורפל, כשתלתל תמים / בקופסת המזכרות היקרות של  
 מותו. / כה פשוט ויפה וקל. / לא נפתל ולא מקולקל — טל.

רון גפן



טל (טלי) גבע  
בן לעליזה ויוסי  
אח בכור לאורית, נוגה וניר  
נכד ללאה ויעקב גבע (גרינברג) ולגרציה ושלמה חן  
נולד בכ"ח בניסן תשכ"ד 10.4.64 בבית שערים  
נפל בעת מילוי תפקידו בי"ג באייר תשמ"ג 26.4.83

## פרקי חיים

טל נולד בבית-שערים להוריו יוסי ועליזה גבע, נכד ללאה ויעקב ממיסדי המושב. כמו כל בני גילו עבר את המסלול גנון-גן בכפר, והתחלת הלימודים בבית-הספר היסודי בנהלל. טל כילד יפה תואר, עליז, אוהב ואהוב, שופע שמחת חיים, ילד של אביב ופריחה. בגיל שמונה חלה לפתע בדלקת מוח קשה, אושפז ללא הכרה בבית חולים ונותח בראשו. מאמצי הרופאים והסגל, מסירות ההורים ללא לאות, באמונה ובאהבת אין קץ בתמיכת המשפחה, וכוח הרצון החזק של טל, כל אלה עזרו לנצח את המחלה. טל גבר על מר-המוות! מאבקו לחיים הוכתר בהצלחה. הוא חזר מבית החולים, כשעליו לסגל לעצמו מחדש את כל ההרגלים הבסיסיים שהמחלה שיבשה-את העמידה וההליכה, האכילה, הדיבור והשיבה למסגרת בית הספר והכיתה. כתלמיד הצליח להשיג את כל החסר, בעזרת כוח רצונו, ובעזרת מורתו ורצונה הכן. השתלב מחדש בכתתו המקורית והמשיך את הלימודים ככל אחד מחבריו. אף בחי החברה שב לפעילות מלאה.

טל כנער - חסון, חייכן, תמיד שמורה עימו מילה טובה, נכון לעזור לחבר במושב, לידיד בפנימייה. בטיולים או מסעות נותן כתף לסחוב תרמיל כבד או כל משא, והכל בשקט האופייני לו. במשפחה - דואג לאחיותיו ואחיו הקטן, "מחנך" אותם לאור ערכיו ואמונותיו, קשור קשר עמוק להורים, דואג לסבא וסבתא, מסור ועוזר בעבודות המשק, במקביל ללימודים בביה"ס החקלאי בנהלל. בכפר גילה נדיבות, רצון ונכונות לעזור לכל פונה,



כך גם היה בין ה"חברה". בכל טיול מחנה או כל פעילות חברתית אחרת נטל חלק פעיל בארגון ובעשייה, מעורב ואחראי עם שמחה וחוש הומור המשמחים את לב החברים.

סל קבל הבטחה מסבא, כי הוא מיעד לו את המשק. מכאן והילך התמכר כל כולו למשק והקדיש לו מרץ רב ושעות עבודה רבות, כשהוא רוקם תוכניות לעתיד.

סל סיים את לימודיו התיכוניים, עמד בבחינות הבגרות, וניצב בפניי הגיוס לצהל. יזם והקים עם חבריו לכיתה גרעין נח"ל.

לאחר לבטים ומחשבה על המשק המצפה לו בכפר, שינה את החלטתו והתגייס לשרות בחיל המודיעין. גם שם גילה את תכונותיו הטובות, סדר, חריצות ואחריות. הכל אהבוהו, כך מעידים חבריו ליחידה.

לאחרונה זרע עם אבא חלקת אבטיחים, אך את פירותיה לא יקטוף. אסון מחריד קיפח את חייו הצעירים ומלאי התוכניות.











היה מקום שאלו עם מופת.

הוא זה חיו וזה עקרו אנכי את אלהי אברהם.  
אשר עשה עמי. שיהיה כל יבולו ויבולו.

אשר עשה עמי. שיהיה כל יבולו ויבולו.  
אשר עשה עמי. שיהיה כל יבולו ויבולו.

אשר עשה עמי. שיהיה כל יבולו ויבולו.  
אשר עשה עמי. שיהיה כל יבולו ויבולו.

ביום שבת נודע מניצחון מלחמת העולם הראשונה, ונכנסו אלמנטים  
חדשים אל המערכת. מניצחון מלחמת העולם הראשונה, חזרו לנגן  
והתחילו, ויאללה, עתה. הנה שנתנו עבודה, ואנחנו לא, היא אומרת  
אנחנו לא אנו, אנו אין שום ספק, שיהיה ענין קרוב צד הלחימה  
הקרוב החשוב.

הנה אנחנו עובדים נקיה מליבנום לאנחנו יניקנוט עסקים, עניינים  
אנו עובדים בשלום - עובדים ולקוחים. ~~אנחנו לא~~ קאנוני.  
עלנו לאנו גינת פלורנו מייסודי ח"מ, מייסודי מניח עניינים  
נושאים בידים, ענין מנוחה. הנה מניח משיעורי ילדים...  
הנה חסדו ענין הלאומי, מניח מניח באלה הנה, יניח הלאומי  
אנחנו - עניינים, אנו הנה הנה.





סל,

זהו אתה מתגייס.

אחרי 17 שנים שאנחנו יחד.

פה אנחנו מסיימים איזה שלב בחיים שלנו, שלי ושלך.

תמיד היינו יחד - מיסות תינוק שהיו ראש אל ראש, בחדר אחד המון שנים, בפעולות ובחברה.

אז שתדע שזה היה המון פעמים כיף שיש אח גדול אפילו שההפרש לא היה גדול כל כך.

(היה כיף שהיית מגן עלי, היה כיף שהיית שומר לי את הסוב ובכלל...)

אפילו שרבנו המון - אף פעם זה לא היה כל-כך רציני,

פה דלת שכורה, שם זכוכית מנופצת, הכל כזה סתם,

אבל ריב אמיתי כזה מין ברוגז שלא אשכח אף פעם - כבר שכחתי...  
ועכשיו אתה מתגייס,

חסל סדר הפינוק, הפרסיות, והמשטר האבסולוטי שלך!

אמנם עוד תחזור - ואני בסוחה שתתן פקודות עוד באותו חשק שהיית  
נותן ויותר - אבל אז תדע להערץ את כולם - את הבית על יושביו.

כי שם בצבא לא תוכל לצעוק לסדר, כשיהיה בלאגן, לא תוכל להתחפץ  
לאבא ולאמא כשהמפקדים ינדנדו, לא תוכל לצעוק על ניר לצחצח שניים

כשלחבר שליודך יסריח הפה.

ולא תוכל לצעוק על נוגה להפסיק לנגן ולהיות בשקט, כשהחברה ירצו  
לשמוע רדיו ולך יכאב הראש.

אז תדע באמת - כמה טוב היה בבית!

זו לא סוף הדרך, עוד תחזור ויהיו הזדמנויות רבות לריב, לדבר וסתם...

אבל אז זה כבר יהיה אחרת, כי תחזור חייל - זה לא סתם, לא לך ולא לי.  
אז שמע! - קח הכל בקלות, אל תלחץ ושתצליח בכל בכל, בכל מה שרק

תרצה ותוכל, ותשתדל לשמור על עצמך (בשבילנו)

בהצלחה...

אורית.









כדאי  
להחליט

האם סביר?  
האם מספר?  
האם מספר?  
האם מספר?

בלמים

גלוית דאר חיילים

הערה:

3745224

|   |   |   |   |   |  |
|---|---|---|---|---|--|
| 0 | 1 | 6 | 3 | 1 |  |
|---|---|---|---|---|--|

סמל הדואר העברי

חיילי הקצה לונדא שהדיצ שושנת  
טייל לחורה בה אתם פשוט  
חייל הסטוב נאן עלה לנגיע ליד כל אדם,  
זכור! גם לציב סטוב חוזרת - לא סדוק  
נחמון שד



ני אבא

משג גת-תקנים

שקל - 30046

אל הננועב במשרות דאר הספר  
בריועום סדוקים של חריצ  
טופס 434 סדיט 441104501 (02-1)

אנשים!

היה בעל אלקות ביום הזה

ה' - אהבה - אהבה

אלו שישו יושעו, ואלו ש'.

אלה ש' ואלה ש'.

הנה ש' ואלה ש'.

איש אהבה ש' ואלה.

אלו ש' ואלה ש'.

אנשים ש'.

אלו ש' ואלה ש'.

אנשים





# אילו, ג'קו, איון, יוא ונגי לקוים רב!

אך הרישק אצאם אצא אמהם ומשפחה?  
מחל משה בה יעני חלם אי מלעז במסים, ומולם אקך אהעמיד אה בבאן מלעז הלמידה.  
הואלמי לעבלי אהעמיד אה בבאן מיה לעמד ע"י גימיה אלוני וזונוי הדמוקיה.  
אצא הכא שלווה אפני מוולק אעיק עמדי מהמסים הקולמ (מאדכב הולק) אמסים  
מבפון הולק - מחור מחור מלכמי.  
הואלמי לעבלי אי אלהי ממסים סאוד ואלא ממסים פמול, לממני מכלאם המיה מיני  
חמו וע"י כך אמסוך לעבמי מומג ואלא כא הנסיעה הלקך ולויה, וממון אמסוך לעבמי  
אל העיפוג המכלאמי.  
אמדי לנסעמי, שלחיי מול המיה הדישמי למסו מלחוי, נולא הגשעעמי אלהים  
מבמלה, ובה אילוג למלמי למלמי עומדים אמבוי.  
ממ למול הדישמי כך לעני הדישמי למלחוי מסו אנו.  
אלו מלעז מלעז מהשעעמי אלהים ומקוים אלהים מקוים, אך הפעם ממממ  
מלחוי.  
אצאן הכא מסודי וממנהל שלווה. ילדיה ונשיה אומרים ועומרים מעבולוגי המיה מלחוי





ואי אלו הסודי מאטן מחוצותיך אל סמל אלהי, יצחק, יעקוב ואילפתא אל ציון.  
היה נחמד מילד ומילד נכחו.

אי מקום הלן הייג חייג ומילד אלהי.

היה מחוקר חבני אמסים מחופתה הא יום-בעצמיה.

הייג אלצאן מחופת אסימב מילד מילד יפה, ילך לחוג אל יצאן אפקוק מייג אנה, מאלל ליד אלה - מניח אנה  
האלח באחון אלה בו.

האלח אנה מילד, ייל אי עוז שלעג מילד אלהי.

אלח אנה אנה מילד, מילד ליד ע-עב מילד.

צילח אלה ונעקוב מחוג וחוג אלה ואלצאן ומילד מילד ואילפתא ואילפתא.

ילח מקוב למקום מחוג אלה ילח הפעם מילד מחופת אלה.

אלח באנה אל.

טל ביטא את רצונו לראות את שושקה ואברהם  
ומשפחותיהם, שבים ארצה – ולצמיתות.  
וכדבריו: "מקווה שתשובו בקרוב לארץ, אך הפעם  
בהרכב מלא, ולתמיד..."

בעקבות המכתב ולאחר מותו של טל, עלתה המשפחה  
מארגנטינה ארצה.  
משלא הסתדרו בארץ חזרו לארגנטינה...





אפריל '83

בית שערים יום רביעי י"ד באייר תשמ"ג

סל, סל יקירנו. עומדים אנו על יד קברך הרענן ולא מאמינים.

אנו הסבים והסבתות נפרדים ממך, ובוכים יחד על חיים צעירים שנקטפו ואינם עוד. סל, ילדנו ונכדינו היקר,

רק כעת מלאו לך תשע-עשרה אביבים.

עוד היו החיים לפניך. כשנולדת שמחנו כולנו. הארת באור גדול את חיי הוריך והמשפחה כולה.

כה רבות התקוות שתלו בך הוריך וכן כולנו.

גדלת יפה לשמחת כולנו. בילדותך חלית מאוד. נפגעת קשה, ואנו כולנו חרדים היינו לחיך

ומתפללים בלבנו לשלומך. ואתה התגברת על המחלה, ולאס לאס הבראת לשמחת כולנו.

כמה שמחנו לראותך עובד ביחד עם הסבא יעקב. בזמן הלימודים, בבוקר מוקדם ובערב עד מאוחר.

ידענו והאמנו כולנו כי אתה ממשיך השושלת, סבא סמך עליך וזה שימח את כולנו.

עברה חצי שנה ועתה, בוגרי המחזור של סל גמרו את ביה"ס התיכון.

הייתה מסיבה קצרה. עמדו ילדינו, נכדנו בשורה שמונה במספר כולם זקופים ויפים כשתילי זית רעננים, ילדי חמד של בנינו הגדולים,

נכדינו האהובים ויקרים לנו כל כך,

ברכנו אותם והתברכנו בהם. ראינו את העתיד לפנינו, ובלבנו תפילה גדולה. תזכו אתם ילדינו, נכדינו היקרים להתגבר על מכשולי

החיים ונראה אתכם ממשיכים את השרשרת.

וכעת עומדים אנו על יד קברך, ונפרדים אנו ממך סלי ילד יקר ואהוב על כולנו ואומרים אנו שלום לעפרך.

סבא יעקב ואורנה





יום שישי 26.4.83

על אש

בתדמיה קבלנו את הציור על האסון.  
קשה לנו לזכור על אש בלשון עברי כי רק  
בסגת האחרונה יקאנו כול העור אפילו ואל  
איננו שמי, אלו, לעקח חלק פשוט בול מה  
עצמנו. אף אחד מאיתנו לא היטה על דמנו  
שזה פנימנו. האחרונה עם אש.  
את כול שנת ילדנו עברנו יחד כשכל  
חלק איננו והנו חלק אלוהי התבוננת ה  
ארה הסיכנת לנו. אמרו הקשים שלנו או  
באלו מחלמי קול הציור הישק ומפוקז כמו  
כולנו בטל האפוליס היחונה דברי שיש. אש  
הצ"ן כן משתה, מסך, שפוזר אהלים ומאכל  
באחים הקטנים. אש הו' לנג'ת רבות בקשר  
אפיתוק הישק, והמשק צרכו בחקלאות.  
מה חבל אלה לא תבטיחה.



יחזק עם המשפחה אולי אבאים של מרת, ונחש'ק  
לפניו אולי מרת תל'ק.

העברית

החיים הם ספר  
והימים הם דפיו.  
ספרו של טל לא הושלם  
והוא רק בן י"ט כי נלקח.  
אך גדושים בסיפורים אנושיים, מרתקים  
מצחיקים ומעניינים.  
תחילתו של ספר ואין לו המשך.  
מקום בו לדפים רבים נוספים  
שיישארו ריקים.  
כבר מתחילתו מאבקים וניצחונות,  
שאיפות וכמיהות והרבה תוכניות.  
כמה שיכול להתמלא בספר הזה –  
נתמלא, עד שחדל באחת.  
ספרה של המשפחה ממשיך ונכתב.  
דור חדש נוסף ושמחה רבה בצד הצער.  
ורק החלל שנפער בנפול טל  
ישאר כפצע פתוח תמיד – ואין מנחם.  
החיים הם ספר  
והימים הם דפיו.  
ספרו של טל לא הושלם  
אך תם.

אתה בני מביט בתמונה – חיל יפה  
בגדי חיל המודיעין וזה הכל!!!  
מסתכלים אנחנו בה, שותקים וממשיכים.  
עולם ומלאו שהיה ואיננו.  
ילד מתוק, וחייכן, שחלם כמו כולם  
עם הרבה תוכניות ושאיפות  
אך תאונה אכזרית שמה קץ לכל!!!  
הזמן אינו פוסק מלכת קדימה,  
וחייבים להתקדם איתו.  
רק תמונה שמסתכלת  
בנו זה הכל!!!

אמא



שנתיים עברו מאז  
ואלה היו אמורות להרגיל אותי למצב.  
אך מאידך הן רק חיזקו בי את ההכרה –  
הן רק הכריחו אותי להבין  
שאתה אינך עוד  
ואנחנו נותרנו כאן חסרים.  
חסרים עם חיוך, חסרים גערה על אי-סדר  
חסרים מבע של טוב לב, שפשוט  
ישנו שם בעיניים.  
חסרים בבוקר, בערב, חסרים בשמחה,  
חסרים בכאב.  
חסרים אותך טל בכל צעד, בכל נשימה.  
ואין זה חוסר שנוכל להשלים עוד.  
אין זה דבר, שהלך לאיבוד ונוכל לקנותו או למצאו.  
והזמן רק חוזר ומוכיח לנו זאת.  
ואנו לומדים שמה שאבד לא ימצא לעולם.  
ונותרים חסרים.

אורית



י"ג אייר תשנ"ה

פעם היה לי אח גדול  
קראו לו סל.

היום אני כבר גדולה ממנו בהרבה וזה כל כך מוזר.  
לחשוב על כל הדברים, שיכול היה גם הוא לעבור ולחוות בפרק זמן זה...  
שעבורו נעצר.

וככל שהזמן עובר הוא מתרחק  
לעיתים מיטשטש יחד עם הזכרונות  
וזה קשה-

כי זה נהיה יותר ברור, שהוא איננו - שוב  
וגם לא ישוב,

למעגל החיים הדינמי והמתחדש הזה.

נוגה



שנת '87

אלו

אתה מאיימת

בזרועות שנתפסות

ואין מי שיוכל לנחמך את עפרת.

אתי - אלו

אתה כואבת.

כי אלו

אתה מבטיחה.

אורית

י"ג באייר תשנ"ט

15 שנים בלי

מתקתק השעון בפינת האוכל,  
מעל הכיסא שעליו ישבת טלי, מראה לנו  
שעות שעוברות, בלי לעצור.  
הילדים מתבגרים הנכדים  
גדלים והחברים שגדלו אתך  
גמרו צבא, נסעו לטיול למדו  
התחתנו וכבר עם ילדים גדולים.





שנות ילדותי עמך  
בבגרותי נותרתי אני ואתה אינך.

ומקסם הילדות  
אתה חוזר אלי במשחק "אילו"  
אילו היית כאן?  
איך תקשיב כשאני מספרת?  
איך תשמח כשאני מסדרת?  
איך תכעס כשאני מאחרת?  
איך תתחבר עם יקירי?  
איך אתחבר אני עם שלך?  
איך ניפגש לקפה אצלי, אצלך?  
איך תגיב למראה ילדי הפעוט  
עת תראה אותו צועד את צעדיו הראשונים?  
איך נאכל כולנו יחד ארוחת ליל שבת אצל ההורים?  
איך תהיה בגרותי לצידך - אתה שם  
אך אתה אינך!

אורית

6/5/01

שמונה עשר שנים חלפו מאז אותו יום מר ונמהר.  
ואותות הזמן כבר חרצו את סימניהם. הילדים גדלו ובגרו, נכדים נולדו, אך אתה נשאר צעיר.  
ואני חשבתי לתומי, בעת כאב וצער, שעם השנים החולפות אולי ההרגל שבשכול ימתן את  
היגון והתוגה. אך לא היא, הכאב נותר עבורנו קשה מנשוא.  
נכון שמתרגלים לחיות עימו, אך הוא אינו מרפה, ולעיתים מתחזק והמשא כבד על כל בני  
המשפחה.  
החיים במדינה השתנו במשך השנים הללו. יום העצמאות ה-53 - עבר, ועדיין ישראל נלחמת  
במלחמותיה לשלום המיוחל.  
העמק דומה, השדות ירוקים, הפרדסים והמטעים פורחים עדיין - אך החקלאות כבר אינה  
כשהייתה.  
חברך נשואים והורים, ואי אפשר שלא לחשוב לעיתים, אילו?  
אילו הכול היה אחרת וגם אתה היית איתנו,  
למי היית נישא? כמה ילדים היו לך? והאם היית ממשיך את דרכו של סבא יעקב כפי  
שתכנת? אילו!!!

ואצלנו ממשיכם.

אמא עדיין בעבודה והיגון על כתפייה.

אבל היא האמא והסבתא של כל המשפחה במלוא מובנה של המילה.  
אורית נשואה לאודי, אמא לבר בן ה-6 ועומר בת ה-4 ויש המשך בדרך.  
נוגה מסיימת תואר שני בתרפיה במוסיקה. שקועה בלימודים ובעבודה.  
ניר אחרי הצבא וחזר לכבודך מטיול בהודו ובארצות המזרח.  
והחיים לא עצרו מלכת.

והאביב מסביב והשמש זורחת מדי בוקר ושוקעת מידי ערב. ויום רודף יום.  
והקטנים גדלים. ורוח נישא בצמרות הברושים ועלי האלונים נעים על אבני המרצפת.  
ואתה כאן.

אבא





ואם היכרתם והבאתם ואם לאתם שלקח אקבל  
אם האמתים האכזבה הפחיתים שלנו. אכסדילת  
שחם הוללות מפגש חברים עזבנו. כל חדיק  
זמ בקול זאם לולזיה קאספיה עבדינו בשין אתם של  
מפגש רמים. שאל קולנו. אפספסו היא למען נחמה,  
אדיוני תם יום היכרות של חים הארצות.  
קאספיה אלו בק ארץ נחמה טעם אין זיכרון אלוך  
אמאשק שאנו נחמה אפספסו אילת ארצת אה  
בשקל השחם בקם אמקלם ביום ארצת  
זכריק עזא הרהר כח נפס אילת רחמי נה.  
זאנו אנו נחמה בתק ארצת אספיה את בזמנו  
אספיה את קבת הכח שולר אנאנים שוב דתיים  
בשנת האדם ארצת

אכא

## מפעל ההנצחה לזכרו של טל

בכל שנה מאז שטל כבר לא איתנו, בחרו החברים ("הפנתר הורוד") ביחד עם המשפחה להנציח את זכרו במפגשים ובטיולים, משהו נעים, משהו שאפיין את טל שאהב כל כך טבע ושדות ירוקים.

בשנים הראשונות כשהחברה היו עוד צעירים ובלי ילדים נהגו לטייל מסלולים ארוכים ברחבי הארץ. עם השנים הצטרפו בני הזוג, ואח"כ הילדים. מסלולי הטיול התקצרו ונחתמו בפיקניק משותף על הדשא בבית משפחת גבע או בטבע.

כל אחד מכין משהו, עליזה מנצחת על התפריט ומוסיפה את הבישולים המוכרים והאהובים, כאלה שגם טל אהב מאוד.

כך זכינו כולנו לחזור ולהיפגש כמשפחה מורחבת פעם בשנה, להישאר בקשר ולזכור את טל עם חיוך וטעם טוב.





טלי שלנו

## פרח השדה

מעבר לכל המילים,  
הטובות, היפות והגדולות.  
מעבר לכל השבחים  
ומעבר לכל התהילות  
לקולות ההספד ואל מול פני הבוכים.  
בשדות יזרעאל בין הפרחים,  
נקטף לו פרח,  
נטמן ברגבים הלחים.

בין פרחי הבר, פרח קטן  
גדל, הנץ והבשיל פירותיו,  
נישא ניחוחו למרחב, וצמח  
חשף את עליו את ריחו ופרחיו,  
אהוב ליודעיו ויפה לרואיו.

טלי שלנו

## פרח השדה

מעבר לכל המילים,  
הטובות, היפות והגדולות.  
מעבר לכל השבחים  
ומעבר לכל התהילות  
לקולות ההספד ואל מול פני הבוכים.  
בשדות יזרעאל בין הפרחים,  
נקטף לו פרח,  
נטמן ברגבים הלחים.

בין פרחי הבר, פרח קטן  
גדל, הנץ והבשיל פירותיו,  
נישא ניחוחו למרחב, וצמח  
חשף את עליו את ריחו ופרחיו,  
אהוב ליודעיו ויפה לרואיו.



הפרח נקטף,  
באיבו הוא נחטף  
והותיר שובל ריח  
בנתיב עקבותיו.

עת ציפור שיר  
תקרא על פני שמיים כחולים  
והפרח יעורר זיכרונות רחוקים,  
נזכור את מראהו,  
נזכור את עליו ופרחיו.  
וריחו ישתמר עוד ימים ארוכים.

אך מאביב אלי אביב  
תפקד חמדת גבעוליו עליו ופרחיו.

אמא ואבא

שיר לזכרו של סל , מילים ולחן ניר גבע

ישן כמו תינוק, לא איכפת לי מכלום  
משהו בטח קרה, מישהו בטח הפסיד משהו  
האורות נדלקו בבתים  
הם בטח שמעו  
שמשהו קרה  
ומישהו איבד

משהו, שקרוב לו ללב  
בשבילו הוא היה מוכן לשתוק לשנה, למות מקנאה לפני השינה,  
נשיקה  
ועכשיו יש את כל הזמן לשאת ולתת

נוסע הביתה, הכל כבר צפוי  
איכשהו בטח אצעק, איכשהו בטח אפיל משהו  
אנשים יצחקו בבתיים, הם בטח זוכרים  
שמשהו קרה  
ומישהו איבד

משהו, שקרוב לו ללב,  
בשבילו הוא היה מוכן לשתוק לשנה, למות מקנאה לפני השינה  
נשיקה אחרונה ולשאת ולתת את הכל  
ולחשוב איך יכול להיות,  
פשוט,  
להתגעגע